

Μια η διέξοδος: Να πληρώσει το μεγάλο κεφάλαιο!

Το αντιλαϊκό πρόσωπο της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ αποκαλύπτεται μέρα με την ημέρα, όλο και περισσότερο. Το σημερινό σχόλιο έχει ως αφορμή τις εξελίξεις στο φορολογικό και είναι η πρώτη συνέχεια μετά το δημοσίευμά μας στο τεύχος 2566, όπου τοποθετηθήκαμε συνολικά πολιτικά απέναντι στο ταξικό, αντιλαϊκό περιεχόμενο της κυβερνητικής πολιτικής. Και νομίζουμε ότι οι εξελίξεις σχετικά με τη διαβόητη «αναμόρφωση» του φορολογικού συστήματος ήρθαν να επιβεβαιώσουν πολύ γρήγορα τις εκτιμήσεις μας.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, αξιοποιώντας την ανοιχτή στήριξη των μονοπωλιακών ομίλων και των φερεφώνων τους στα ΜΜΕ, αλλά και την αποκάλυπτη συναίνεση της ηγεσίας της ΝΔ και του ΛΑΟΣ και την αποπροσανατολιστική και «βολική» «προγραμματική αντιπολίτευση» του ΣΥΡΙΖΑ, ξεδιπλώνει μια χωρίς προηγούμενο εκστρατεία ιδεολογικής τρομοκράτησης των λαϊκών στρωμάτων και συγχρόνως συγκαλύψης της αντιλαϊκής ουσίας της πολιτικής της:

Κάνει λόγο, υποκριτικά, για την ανάγκη να πληρώσουν οι «έχοντες» και καμώνεται πως «αγανακτεί» με τις προκλητικές αποδοχές κάποιων δημοσίων στελεχών ή golden boys. ΛΕΕΙ ΨΕΜΜΑΤΑ! Οι ελάχιστοι υψηλά αμοιβόμενοι των 30000€ το μήνα είναι απλά το πρόσχημα για να παγώσουν οι μισθοί των 1500 και των 2000€, ενώ οι ακόμα χαμηλότεροι θα κινηθούν στα όρια της «ελεημοσύνης» κάτω από ένα ευρώ τη μέρα(!). Τα κροκοδείλια δάκρυα για την αυτοτελή φορολόγηση των επιδομάτων των δημοσίων υπαλλήλων (ας σημειωθεί εδώ ότι τα επιδόματα των μηχανικών ΔΥ δε φορολογούνται αυτοτελώς αλλά κανονικά στην κλίμακα) μουσκεύουν τα «κοινωνικά ευαίσθητα» μάγουλα των κονδυλοφόρων του συστήματος, οι οποίοι ωστόσο αποσιωπούν τις επιπτώσεις της επιδοματικής πολιτικής στη μείωση των αποδοχών των εργαζομένων, αλλά και των ταμείων. Τους πήρε ο πόνος για τους τεκμαρτούς συντελεστές, αλλά όχι και για τη νόμιμη εισφοροδιαφυγή της μισθωτής εργασίας με ΔΠΥ. Και βέβαια, η αντίληψη περί «δικαιοσύνης» της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ φτάνει στο αποκορύφωμά της με το πετσόκομμα του αφορολόγητου, διαμέσου του ανεκδότου των αποδείξεων...

Οι υπηρέτες των μονοπωλίων πασχίζουν να μας πείσουν ότι αμοιβές των 1500 και των 2000€ είναι υψηλές, τη στιγμή που οι μεγάλοι όμιλοι θησαυρίζουν. Μόνο φέτος, χρονιά κρίσης υποτίθεται, τα λειτουργικά κέρδη των εισηγμένων στο χρηματιστήριο εταιρειών έφτασαν στο αστρονομικό ποσό των 11,8 δις €, για το 9μηνο Γενάρη-Σεπτέμβρη, όταν για όλο το 2010 οι κοινωνικές δαπάνες δεν ξεπερνούν τα 4 δις €. Το 73,7% των κερδών αυτών αφορά 15 μόνο ΑΕ(!). Από τις 273 εισηγμένες επιχειρήσεις, οι 165 εμφανίζονται κερδοφόρες και οι 55, μάλιστα, να αυξάνουν τα κέρδη σε σχέση με το 2008(!). Ακόμα και αν αφαιρεθεί η ζημιά των 107 ζημιογόνων, τα λειτουργικά κέρδη φτάνουν τα 8,5 δις €, έναντι 8,8 δις πέρυσι. Και βέβαια, αυτή η αμελητέα υστέρηση του 2,5% στην κερδοφορία ήταν αρκετή για να ανοίξουν οι κρουνοί των κρατικών πακέτων «ενίσχυσης» μέσα από τους αναπτυξιακούς νόμους, το ΕΣΠΑ κλπ. Αλλά και στα καθαρά κέρδη η εικόνα δεν αλλάζει: 6 δις € φέτος, έναντι 6,7 δις το 2008. Αξίζει να σημειωθεί, τέλος, ότι τα σωρευτικά λειτουργικά κέρδη των εισηγμένων, την 5ετία 2004-2008, ξεπέρασαν τα 54 δις €, όταν την ίδια περίοδο οι σωρευτικές κοινωνικές δαπάνες δεν ξεπέρασαν τα 48,5 δις. Τα στοιχεία μιλούν από μόνα τους.

Πανηγυρίζει, δήθεν, η κυβέρνηση ότι θα βάλει τα μερίσματα στην φορολογία των φυσικών προσώπων «για να πληρώσουν αυτοί που κερδίζουν». ΛΕΕΙ ΨΕΜΜΑΤΑ! Ο καθένας γνωρίζει ότι το ποσοστό των κερδών που διανέμεται ως μερίσματα είναι ελάχιστο μπροστά στο σύνολο των κερδών: πρώτον, διότι το συντριπτικό κλάσμα της κερδοφορίας αφορά εισηγμένες εταιρείες, των οποίων οι μετοχές δεν ανήκουν σε φυσικά πρόσωπα· δεύτερον, διότι υπάρχουν άπειρα περιθώρια «δημιουργικής λογιστικής» ώστε τα κέρδη προ φόρων να «μαγειρεύονται» κατά το δοκούν (π.χ. το παιχνίδι των τραπεζών με τα «επισφαλής δάνεια») και τρίτον, διότι στην πλειοψηφία τους τα κέρδη μετά φόρων μεταφέρονται στη νέα χρήση (και ειδικά αν μιλάμε για μικρομεσαίες επιχειρήσεις) για προφανείς λόγους: αύξηση ρευστότητας, βελτίωση πιστοληπτικής ικανότητας κλπ. Η διανομή σε μερίσματα αφορά κυρίως τους μικροεπενδυτές και όχι ασφαλώς τους μεγάλους κερδισμένους. Η καλύτερη απόδειξη γι αυτό, είναι ο ίδιος ο προυπολογισμός που, για το 2010, προβλέπει μείωση κατά 7,2% των εσόδων από άμεση φορολογία νομικών προσώπων (μετά από τη μείωση κατά 9,8% το 2009 έναντι του 2008 και παρά το συνεχιζόμενο «σαφάρι» κερδών που προαναφέραμε). Τα στοιχεία, ακόμα και της μελέτης του ΤΕΕ στο θέμα αυτό δε μπορούν να κρύψουν την εικόνα: για άλλη μια φορά, θα κληθούν να πληρώσουν οι εργαζόμενοι, οι φτωχοί και μεσαίοι αγρότες, αυταπασχολούμενοι, μικροεπαγγελματίες. Αυτό, τα παπαγαλάκια του ΣΕΒ και της κυβέρνησης το λένε «κοινωνική δικαιοσύνη». Ουαί υμίν...

Είναι η ώρα που το λαϊκό κίνημα, οι εργαζόμενοι, οι αυταπασχολούμενοι, οι μικρομεσαίοι πρέπει να απαιτήσουν τώρα να φορολογηθούν τα κέρδη του μεγάλου κεφαλαίου με 45%. Το αφορολόγητο να αυξηθεί στα 20000 € για τα φυσικά πρόσωπα και 40000€ για το ζευγάρι, να τιμαριθμοποιείται αυτόματα η κλίμακα, να θεσπιστούν χαμηλοί συντελεστές στα πρώτα κλιμάκια. Να καταργηθούν όλοι οι έμμεσοι φόροι στα είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης. Να καταργηθούν όλες οι χαριστικές φοροαπαλλαγές και τα προνόμια των μονοπωλιακών ομίλων. Να κοπεί ο πακτωλός της χρηματοδότησής τους, μέσα από το σύνολο του νομοθετικού πλαισίου. Αλήθεια, οι συμβάσεις παραχώρησης τύπου Ρίου, Σπάτων, Αττικής Οδού τι

άλλο ήταν αν όχι ενέσεις ζεστού κρατικού χρήματος στα κονσόρτσιουμ των κατασκευαστικών και τραπεζικών ομίλων, με το λαό να είναι ο διπλά και τριπλά χαμένος;

Οι εργαζόμενοι πρέπει να απορρίψουν το εκβιαστικό ιδεολόγημα ότι, τάχα, «το κεφάλαιο θα πάρει τα κέρδη και θα φύγει αν δει ότι θα φορολογηθεί». Τα στοιχεία της Eurostat λένε ότι μεταξύ 2004 και 2007 ο πραγματικός συντελεστής φορολογίας των ΑΕ στην ΕΕ των 25 αυξήθηκε μεσοσταθμικά από το 23 στο 30% (με χώρες όπως η Δανία που αγγίζει ή και ξεπερνά το 50%) χωρίς να συμβεί καμιά μαζική «φυγή κεφαλαίων», την ίδια στιγμή που στην Ελλάδα μειωνόταν από το 20 στο 18,6% και δε σημειώθηκε καμιά θεαματική εισροή. Τα παραμύθια αυτά έχουν μόνο ένα σκοπό: να συγκαλύψουν τη μεγάλη αλήθεια, ότι εργάτες χωρίς κεφαλαιοκράτες μπορούν να υπάρξουν, το αντίθετο όμως όχι. Αντί να υποκύψει στον εκβιασμό, το εργατικό και λαϊκό κίνημα οφείλει να διεκδικήσει, τελικά, όχι μόνο το στοιχειώδες, να μην πληρώσει δηλαδή ο λαός την κρίση, αλλά το βασικό: να πάρουν τον πλούτο στα χέρια τους, αυτοί που τον παράγουν...